

Arrest

nr. 169 361 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. X van 12 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 31 januari 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 8 juni 2012 de beslissing waarbij verzoekers

aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen de beslissing, waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De Raad vernietigde bij arrest nr. 98 855 van 17 maart 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 april 2013 een nieuwe beslissing, waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam diezelfde dag tevens opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen de beslissing, waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, een beroep in bij de Raad.

1.5. Op 7 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 7 februari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [J.O.J.]

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 27.05.2011 en op 15.07.2013

Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 10.08.2010 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18.01.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.05.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 27.05.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.05.2011) geldig 7 dagen.

Betrokkene heeft op 03.02.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.04.2013. Deze beslissing is op 15.07.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker eveneens een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"Aan de heer, die verklaart te heten:
naam: [J.O.J.]

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/02/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 07/02/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 27.05.2011 en op 15.07.2013. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 10.08.2010 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18.01.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.05.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 27.05.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.05.2011) geldig 7 dagen. Betrokkene heeft op 03.02.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.04.2013. Deze beslissing is op 15.07.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie en daarom wordt dit inreisverbod opgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het gezag van gewijsde.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt verzoeker dat hij een aanvraag heeft ingediend om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij hierbij heeft uiteengezet dat hij vreest in Nigeria te zullen overlijden of een onmenselijke of vernederende behandeling te zullen ondergaan bij gebrek aan een adequate medische behandeling. Hij zet uiteen dat deze aanvraag weliswaar werd afgewezen, doch dat hij tegen deze beslissing een beroep bij de Raad heeft ingesteld en betoogt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel in elk geval de verplichting heeft om na te gaan of er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij meent dat deze analyse niet werd gemaakt, terwijl de verplichting om dit te doen nochtans kan worden afgeleid uit het arrest van de Raad nr. 98 855 van 13 april 2013.

2.1.2. De Raad merkt op dat na de vernietiging door de Raad bij arrest nr. 98 855 van 13 april 2013, van de beslissing met betrekking tot verzoekers aanvraag ex artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een nieuwe beslissing werd genomen op 30 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 168 289 van 25 mei 2016. In de mate verzoeker het gezag van gewijsde van het arrest 98 855 aanvoert ten aanzien van de beslissing van 30 april 2013, is dit betoog achterhaald, gelet op de vernietiging van de beslissing van 30 april 2013 door de Raad bij arrest nr. 168 289. De beslissing van 30 april 2013 bevindt zich aldus niet meer in het rechtsverkeer.

Deze vernietiging vindt zijn oorzaak evenwel niet in het feit dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM of dat zulks niet naar behoren werd onderzocht, doch in het feit dat het onderzoek van die aanvraag net daartoe werd beperkt en aldus het onderzoek, voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat ruimer is dan artikel 3 van het EVRM, niet naar behoren heeft plaatsgevonden. Verzoeker kan dan ook niet bijgetreden worden waar hij stelt dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 april 2013 geen rekening houdt met artikel 3 van het EVRM, zodat ook de thans bestreden beslissingen hierdoor aangetast zouden zijn. Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van 30 april 2013, merkt de Raad op dat deze verwijzing

slechts de specifieke omstandigheden van de zaak betreft waarmee daar rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Er kan geenszins worden vastgesteld dat het thans bestreden bevel en het inreisverbod, die werden genomen ca. 9 maanden na de onontvankelijkheidsbeslissing hun steun zouden vinden in deze laatste beslissing. Evenmin maakt de verwerende partij samenhang aannemelijk tussen de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 april 2013 en de thans bestreden beslissingen. De tussengekomen vernietiging bij arrest nr. 169 289 van de Raad van de beslissing van 30 april 2013 heeft niet tot gevolg dat het thans bestreden bevel en het inreisverbod hierdoor zouden zijn aangetast.

In de mate verzoeker betoogt dat er geen verwijderingsmaatregel zou mogen worden genomen wanneer er nog een onderzoek van een aanvraag ex artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende is, merkt de Raad op dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, althans wat de ontvankelijkheidsfase betreft, er niet toe leidt dat verzoeker een voorlopig recht op verblijf zou hebben. De vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 april 2013 heeft tot gevolg dat er terug een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanhangig is bij de verwerende partij, doch leidt er *in casu* niet toe dat aan verzoeker een attest van immatriculatie moet worden afgegeven.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker niet de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd. De Raad is gevat door de middelen, zoals aangevoerd door de partijen, en kan, middelen van openbare orde daargelaten, het verzoekschrift niet *ultra petita* ambtshalve uitbreiden naar andere middelen.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het non-refoulementsprincipe, van artikel 39, §1, van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG) in samenlezing met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG).

Verzoeker stelt in wezen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, moet worden beschouwd als een verzoek om internationale bescherming en hoe dan ook gebaseerd is op artikel 3 van het EVRM, zodat hij dient te kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel. Hij betoogt dat, om van een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen spreken, het ingestelde beroep schorsend dient te zijn en verwijst in dit verband naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof. Op basis van deze overwegingen besluit hij dat het annulatieberoep dat hij instelde tegen de beslissing, waarbij verweerder zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaarde, een schorsende werking dient te hebben en hem bijgevolg geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Daargelaten de vraag of verzoekers deductie correct is, moet worden gesteld dat uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen niet kan worden afgeleid dat het aan de Raad zou toekomen om eventuele leemten in de wet zelf aan te vullen of een schorsende werking te verlenen aan procedures waaraan de wetgever geen schorsende werking meende te moeten toekennen. Door aldus te handelen zou de Raad in de plaats van de wetgever optreden en de scheiding der machten miskennen. In zoverre verzoeker stelt dat in een arrest van de Raad (RvV 31 januari 2014, nr. 118 156) zijn standpunt werd bijgetreden, moet worden gesteld dat feitelijke omstandigheden, die aan de basis liggen van dit arrest, niet dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak en dat arresten van de Raad hoe dan ook geen precedentswaarde hebben.

De Raad dient daarenboven op te merken dat de vraag of een rechtsmiddel daadwerkelijk is, dient te worden beoordeeld in functie van het volledige bestuurlijke en justitiële systeem in een land. Waar verzoeker lijkt te willen stellen dat hij, mede gelet op het non-refoulementsprincipe, pas kan worden gerepatriëerd nadat hij de kans had een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM door een bestuur aan een rechterlijke controle te laten onderwerpen, moet worden gesteld dat verzoeker de mogelijkheid had om de Raad te vatten middels een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die gericht is tegen de titel die wordt aangewend om hem te repatriëren. Hij had derhalve de mogelijkheid om een eventuele grief omtrent een schending van artikel 3 van het EVRM aan de Raad voor te leggen en heeft dit ook gedaan. Die vordering werd verworpen bij arrest 118 846 van 13 februari 2014. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet worden herhaald dat verzoeker in gebreke bleef aan te tonen dat artikel 3 van het EVRM effectief werd geschonden.

Verder wijst de Raad er op dat verzoeker zijn grief opbouwt vanuit de veronderstelling dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beschouwen is als een verzoek om subsidiaire bescherming in de zin van artikel 49/4 van de vreemdelingenwet, de procedurerichtlijn en de kwalificatierichtlijn. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft wat betreft artikel 9ter van de vreemdelingenwet echter overwogen dat die wettelijke regeling niet kan worden beschouwd als een gunstigere norm in de zin van artikel 3 van Richtlijn 2004/83 om te bepalen welke personen voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komen, dat derdelanders die op grond van die wettelijke regeling gemachtigd worden tot verblijf dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus zijn en dat de toekenning door die nationale beschermingsstatus “*op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden*” niet binnen de werkingssfeer van de voornoemde richtlijn valt (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj/België). Hieruit volgt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitsluitend als een regel van nationaal recht moet worden beschouwd. Overigens heeft ook het Grondwettelijk Hof inmiddels gesteld dat de werkingssfeer van Richtlijn 2004/83 zich niet uitstrekt tot personen die om gezondheidsredenen zijn gemachtigd tot verblijf op het Belgische grondgebied, tenzij het gaat om het opzettelijk weigeren van medische zorg in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015).

Met andere woorden een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt niet gelijk te stellen met een verzoek om subsidiaire bescherming. Het is precies om die reden dat, zoals uiteengezet onder het eerste middel, de Raad bij arrest nr. 168 289 van 25 mei 2016 de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 april 2013 heeft vernietigd. In die beslissing werd immers ten onrechte het onderzoek beperkt tot een onderzoek naar een risico op ernstige schade, in de zin van artikel 3 van het EVRM. Artikel 39.1 van de procedurerichtlijn leidt er dan ook niet toe dat tegen een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een opschortend beroep moet openstaan.

Tenslotte wijst de Raad er op dat uit de debatten ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker nog op het grondgebied verblijft, zodat blijkt dat hij, minstens tot aan de behandeling van zijn beroep met betrekking tot zijn aanvraag *ex* artikel 9ter, op het grondgebied heeft kunnen verblijven.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT